

MAJSNEROWSKI STANISŁAW (1893-1965)

Urodził się 8 marca 1893 roku w Gostyniu. W rodzinnym mieście ukończył szkołę elementarną. Aż do czasu powołania do odbycia służby wojskowej w armii pruskiej uczył się zawodu u swojego ojca. W wojsku przebywał od 9 listopada 1914 roku do 26 grudnia 1919 roku. W latach 1915-1918 walczył na różnych frontach I wojny światowej. Do służby jako artylerzysta przygotowany został w twierdzy w Głogowie. Potem skierowano go na front francuski, o czym świadczą zachowane kartki pocztowe oraz fragment pocisku pochodzącego spod Verdun. Do dzisiaj przechowywany jest on w rodzinie jako swoista relikwia.

7 stycznia 1919 roku zgłosił się do powstania wielkopolskiego. Brał czynny udział w walce przeciwko Niemcom na odcinku „Poniec”. Służył w kompanii pod dowództwem Jana Piki. Dowódca odcinka podporucznik Józef Ceptowski poświadczył jego godną postawę. Po zakończeniu walk powstańczych, od 13 sierpnia 1919 roku do 29 października 1920 roku, odbywał służbę w Wojsku Polskim. Początkowo przebywał w Poznaniu na lotnisku Ławica w jednostce aeronautycznej. Służył w obsłudze balonów obserwacyjnych. Od 23 lutego 1920 roku do 15 października 1920 roku brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej.

Po zakończeniu działań wojennych i demobilizacji podjął pracę zawodową. Wynajął mieszkanie w Lesznie przy ulicy Grodzkiej 4. 13 grudnia 1920 roku stał się pracownikiem węzła kolejowego Leszno. Początkowo był kowalem w parowozowni. W 1922 roku, po ukończeniu specjalnego kursu, zaczął jeździć lokomotywą. Był palaczem, a od 23 grudnia 1927 roku kierownikiem parowozu. W tym czasie zawarł związek małżeński ze Stanisławą Zawartowską (1894-1976), która pochodziła z Kiełczewa w powiecie kościańskim. Małżeństwo było bezdzietne. 15 stycznia 1930 roku został przeniesiony służbowo do parowozowni w Gdyni, zaś 10 września 1938 roku trafił do Chojnic, gdzie wraz z żoną mieszkał aż do śmierci.

Od 1 do 15 września 1939 roku był oddelegowany do Torunia i Kutna. Podczas okupacji niemieckiej pracował w lokomotywni Chojnice. Pozostał jej pracownikiem aż do przejścia na emeryturę w marcu 1953 roku.

Zmarł 23 czerwca 1965 roku w wieku 72 lat w Chojnicach i tam został pochowany. Jego żona zmarła 11 lat później, 29 lutego 1976 roku, mając 82 lata.

Za swoją pracę zawodową został odznaczony Medalem Dziesięciolecia Odzyskania Niepodległości (1 grudnia 1929 roku) oraz brązowym Medalem za Długoletnią Służbę (12 maja 1938 roku).

Za zasługi dla odzyskania niepodległości uhonorowano go Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (Uchwała Rady Państwa z 4 listopada 1958 roku).